

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1936

ΑΡΙΘ. 23

ΘΛΙΒΕΡΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Συνεπληρώθη ἡδὴ ἔτος ἀφ' οὗ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπίσταται δοκιμασίαν ἐκ τῆς ἐξ αὐτῆς ἀποσχίσεως τῶς Ἱεραρχῶν τινῶν καὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν ἐπισχύσεως τοῦ λεγομένου παλαιοημερολογητικοῦ ζητήματος. Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν θὰ ἐπίστατο ἂν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ Πολιτεία παρεῖχεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἕκ τε τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν νόμων ἐπιβεβλημένην συνδρομήν πρὸς ἀπόκρουσιν ἀγιορειτῶν τινῶν ἀμαθῶν μοναχῶν καὶ ἄλλων ἐκμειταλενιτῶν τῆς εὐσεβείας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀφεθέντες ἐλεύθεροι, ἐξεφαντίσαν μερίδα τοῦ λαοῦ, ἣτις ἐπίστευσε καὶ πιστεύει ὅτι διὰ τῆς γενομένης διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανῶν ἡμερολογίου ἐξηφανίσθη ἡ ὀρθοδοξία! Οἱ παλαιοημερολογῖται οἴτως ὠνομάσθησαν, διότι διατηροῦσι τὸ «παλαιὸν ἡμερολόγιον» δηλαδὴ, ἐνῶ ἐν τῇ πραγματικότητι ἔχουσι τὸ αὐτὸ ἡμερολόγιον, ὅπερ καὶ ἡ Ἐκκλησία, μετὰ μόνης τῆς διαφοράς ὅτι ἄγουσι τὰς ἀκινήτους ἑορτὰς κατὰ τὰς πρὸ τῆς διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανῶν ἡμερολογίου ἐσφαλμένας ἡμερομηνίας. Παραδέχονται μὲν, κατ' ἀνάγκην, ὅτι λ. γ. ἡ 25 Μαρτίου τοῦ διορθωμένου ἡμερολογίου εἶναι 25 Μαρτίου, ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς 25 Μαρτίου πρὸ τῆς διορθώσεως ἐθεωροῦτο ἡ 7 Ἀπριλίου, ἑορτάζουσι τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγ. Γεωργίου ἑορτάζουσι τῇ 6 Μαΐου. Μότι, εἴτε θέλουσιν, εἴτε δὲν θέλουσιν, ἢ ἄλλοτε 23 Ἀπριλίου εἶναι 6 Μαΐου καὶ βραδύτερον θὰ εἶναι 7 Μαΐου, καθ' ἣν θὰ ἑορτάζωσι τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγ. Γεωργίου. Σήμερον μὲν καθυστεροῦσι τὰς ἑορτὰς κατὰ 13 ἡμέρας, προδόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἂν ὅ μὴ γένοιτο, ἐπιμεινώσιν, θ' ἀξάνῃ ἡ μεταξὺ τῆς πραγματικῆς ἡμερομηνίας καὶ τοῦ ἑορτολογίου τῶν διαφορὰ.

Ἄλλοι αὐτῶν ἐξ ἀμαθείας ἢ ἐκ πλάνης καὶ ἄλλοι ἐκ κακῆς πίστεως ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παρεδέχθη τὸ Ἰρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὅπερ κατὰ τὸν ἰσὶ ἀλῶνα ἀπεκρούσθη ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο εἶναι τελείως ἀνακρι-

βές, διότι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διατηρεῖ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἀλλὰ καὶ ἂν παρεδέχτο τὸ Ἰρηγοριανόν, δὲν θὰ ἐθίγειτο ἡ ὀρθοδοξία. Μήπως μέχρι τοῦ 1582 δὲν ἔχομεν μετὰ τῆς λύσεως τὸ αὐτὸ ἡμερολόγιον; μήπως ὁ Μ. Φώτιος καὶ ὁ Μᾶρκος Εὐγενικός δὲν συνεώρταζον τὰς ἑορτὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ μετὰ τῶν Λυτικῶν; μήπως δὲν ἔχομεν κοινὰς πρὸς τοὺτους ἡμέρας καὶ μῆρας καὶ ἐνιαυτούς; Κατὰ τί ἐθίγη ἡ ὀρθοδοξία τῶν ἀδελφῶν παλαιοημερολογιτῶν, διότι συνεώρτασαν ἐφέτος τὸ Πάσχα καὶ τὴν Πεντηκοστὴν μετὰ τῶν «φράγκων»; Ἀκριβῶς εἰς τῶν ζωηρότερον τῶν πρωτοισταίωντων ἐν τῇ θλιβερᾷ κινήσει τοῦ παλαιοημερολογητικοῦ, ὁ ἀπὸ Φλωρίνης Χρυσόστομος, ἐν Ἰπομνήματι αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν (1929, σ. 45—47) ἔλεγε, πρὸς τοὺς ἄλλοις, καὶ ἐπρέσβευε μέχρι πρὸ ἔτους τὰ ἐξῆς: «Ἐΐθισμαι ἐκ παιδῶν νὰ σέβωμαι τὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας, τὰς μὴ θιγούσας τὸ δογματικὸν καὶ ἠθικὸν περιεχόμενον ὡς καὶ τὴν ἱερὰν παράδοσιν αὐτῆς». Τὸ ἡμερολόγιον «δὲν θίγει ποσῶς τὰ θεῖα δόγματα καὶ τὴν σεπτὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν... Τὸ ἡμερολόγιον, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν καὶ σημασίαν μετὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἠθικὴν, ἐξ ὧν ἀπορρέει ἡ ψυχικὴ τοῦ ἀνθρώπου σωτηρία. Καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον δὲν πρέπει διὰ πρᾶγμα οὐδενόσωρον νὰ διασπῶμεν τὴν ἐνότητά, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν τῆς Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐξ ἀφορηῆς τῶν ἐρίδων περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα λέγει «Οὐδὲ γὰρ ἡ Ἐκκλησία χρόνων ἀκριβείαν οἶδεν, ἀλλ' ἐπειδὴ παρὰ τὴν ἀρχὴν πᾶσιν ἔδοξε τοῖς πατράσιν ὁμοῦ συνελθεῖν καὶ ὁρίσαι τὴν ἡμέραν (τοῦ Πάσχα), τὴν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα καὶ τὴν ὁμονοιαν ἀγαπῶσα, κατεδέξατο τὸ ἐπιταχθέν». Κατὰ ταῦτα πᾶσα σχετικὴ διάταξις τῆς Ἐκκλησίας ἀφορῶσα τὸν ἑορτασμὸν τῶν ἁγίων εἰς οἰονδήποτε χρόνον καὶ ἡμέραν καὶ ἂν καθορισθῇ, οὐδαμῶς δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὰς σχέσεις μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ἐκ τῆς ἁρμονίας τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τοῦ τελευταίου τούτου ἐπὶ γῆς καὶ ἐν οὐρανοῖς».

Θέλουμε νὰ πιστεύομεν ὅτι τὸ ὄρθον τοῦτο φρόνημα θὰ επικρατήσῃ καὶ πάλιν, καὶ ὅτι οἱ «διὰ πρᾶγμα οὐδενοσώζον» διασπῶντες «τὴν ἐνότητά, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν τῆς Ἐκκλησίας» θὰ προτιμήσωσι παντὸς ἄλλου τὴν μετ' αὐτῆς συμφωνίαν.

ΜΙΑ ΑΠΟΣΑΦΗΝΙΣΙΣ

Τὸ κατὰ τὰς τελευταίας βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἐφαρμοσθὲν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκλογικὸν σύστημα ἔφερεν εἰς τὴν βουλὴν καὶ δεκαπεντάδα κομμουνιστῶν βουλευτῶν ἐκπροσωποῦντων τὸ οὕτως ἀποκληθὲν «λαϊκὸν μέτωπον», ἢ καθ' ὅλου δὲ σύνθεσις τοῦ βουλευτικῆς σώματος ἐπῆλθε τοιαύτη, ὥστε οἱ ἐλιγάρθμοι οὗτοι κομμουνιστὰὶ νὰ ἀποκτήσωσι βαρῦτητα τοιαύτην, ὥστε νὰ προέλθουν τὰ γνωστὰ μετ' αὐτῶν σύμφωνα, πολλαὶ καὶ ζῶηραι συζητήσεις περὶ τὰ συμφέροντα, τὰ προγράμματα, τὰς βλέψεις καὶ τοὺς συνδυασμοὺς τῶν διαφορῶν κομμάτων, νὰ ἀποδίδονται δὲ εἰς τὴν ἐντονώτερον ἀναπτυχθεῖσαν μεταξὺ τοῦ ἐργατικῆς κόσμου δραστηριότητα τοῦ κομμουνιστικῆς κόμματος πᾶσαι αἱ τελευταῖαι ἐξαιρετικῶς πυκναὶ ἐργατικαὶ ἀπεργίαι καὶ αἱ αἰματηραὶ πρὸς τὴν ἀστυνομίαν συγκρούσεις τῶν ἐργατικῶν μαζῶν. Ἐντεῦθεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἤρξατο ἀνησυχοῦσα ἡ κοινὴ γνώμη, τὴν ἀνησυχίαν δὲ ταύτην ζῶηρως ἐξακολουθεῖ ἐρημνεύουσα ἢ μεγίστη τοῦ ἡμερησίου τύπου μερῶν, ἕνεκα δὲ τῆς δημοιορηθείσης ἀτμοσφαιρας κόμματα τινα χαρακτηριζόμενα ὡς ἀριστερὰ ἐθεώρησαν ἐπιβεβλημένον νὰ ἀποσαφηνίσωσι τὴν θέσιν των ἐν τῷ πολιτικῷ τῆς χώρας κόσμῳ, ἐκθέτοντα τὰς κοινωνικὰς τῶν θεωρίας καὶ τὴν θέσιν των ἀπέναντι τοῦ κομμουνιστικῆς κόμματος.

Ἡ Ἐκκλησία, μὴ ἀναμιγνυομένη εἰς τὴν πολιτικὴν, τηρεῖ βεβαίως ἑαυτὴν μακρὰν τῶν πολιτικῶν ζυμώσεων, διότι διάφορος εἶνε ὁ κύκλος τῶν διαφορῶν τῆς. Τοῦτο ὅμως ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται νὰ ἐρημνευθῆ ὡς τελεία ἀδιαφορία πρὸς τὸ περιεχόμενον τῶν πολιτικῶν προγραμμάτων τῶν ἐπιδιωκόντων τὴν κατὰ τὰς ἰδίας ἐαυτῶν ἀρχὰς διακυβέρνησιν τῆς χώρας, οὐχ ἅπαξ δ' εὐρέθημεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπικρίνωμεν ἰδέας πολιτικῶν ἀντιστρατευομένων πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ἀλήθειαν, τῆς ὁποίας φρουρὸς καὶ διδάσκαλος ἐτάχθη ἡ Ἐκκλησία. Κατ' ἀκολουθίαν, εἰς τὰς διασαφητικὰς δηλώσεις πολιτευτῶν τινῶν, κυβερνησάντων ἄλλοτε τὴν Ἑλλάδα καὶ μελλόντων ἴσως νὰ κληθῶσι καὶ αὐτὶς ἐπὶ τὴν διοίκησιν τῆς χώρας, ἐπεστήθη ἡ προσήκουσα προσοχὴ κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον οὗτοι ἐφέροντο εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν ὡς κλίνοντες πρὸς τὴν ἄκρην ἀριστεράν».

Εἰς τὰς ἐξηγήσεις των ταύτας οἱ ἐν λόγῳ πολιτικοὶ ἐκηρύχθησαν ἀπροκαλύπτως κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, ἦτοι κατὰ τῆς βίαιας ἀνατροπῆς τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος ὡς αὕτη πρὸ εἰκοσαετίας ἐπεχειρήθη ἐν Ρωσίᾳ, φρονοῦντες ὅτι ἐπιβάλλεται ἢ βαθμιαία κοινωνικὴ μεταρρυθμίσις πρὸς διόρθωσιν τῶν ἀναν-

τιρητῶς ὑφισταμένων ἀνωμαλιῶν ἐν τῷ κρατοῦσῃ κοινωνικῇ συνδέσει καὶ δημοσιονομίᾳ. Τοῦτο δὲ, πρῶτον, διότι αἱ παρ' ἡμῖν κοινωνικαὶ συνθήκαι εἶνε διάφοροι τῶν ἐν Ρωσίᾳ, ὅπου ἡδυνήθη εὐκόλως νὰ ἐπιβληθῆ ὁ κομμουνισμὸς· δεύτερον, διότι οὐ μόνον οὗτος οὐδεμίαν ἐπήνεγκε βελτίωσιν εἰς τὴν ζῶην τῶν ἐργαζομένων τάξεων, ὑπερ ὧν καὶ ἐπιβλήθη ἐν Ρωσίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἀνυπολογίστων κακῶν ἐγένετο πρόξενος καὶ εἰς τὰ ἄτομα καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν.

Πράγματι, εἰς τὴν Ρωσίαν κατόρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ ὁ κομμουνισμὸς τὸ μὲν ὡς εἰς τὰ ἄκρα ἀχθεῖσα ἀντιδρασίς κατὰ τοῦ πολυχρονίου ἀπολυταρχικοῦ καθεστώτος, προσελθούσα οὐχί τόσο ἐκ τῶν ἐργατικῶν ἢ χωρικῶν τάξεων, ὅσον ἐκ τῶν τάξεων τῶν μεμορφωμένων, οἵτινες, ἐκπαιδευθέντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν Εὐρώπῃ, ἐγένοντο φορεῖς φιλελευθέρου ἐπαναστατικοῦ πνεύματος· τὸ δὲ ὡς ἐκ τοῦ παθητικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, μοιρολατρικῶς δεχομένου καὶ ἀνεχομένου τοὺς βίαιους καταναγκασμούς· Ἄλλὰ καὶ ἅπαξ ἐπιβληθεὶς ἐκεῖ ὁ κομμουνισμὸς ἐστέρησε τὸν ρωσικὸν λαὸν καὶ ἐκείνων τῶν ἀγαθῶν, ὧν ἀπῆλθεν ὑπὸ τὸ μοναρχικὸν καθεστῶς, παρὰ τὰς περὶ τῆς ἰδεώδους βελτιώσεως τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν τοῦ προλεταριάτου ἐπαγγελίας τῶν κομμουνιστῶν. Διότι ἡ ἐπιβολὴ τῆς δικτατορίας τοῦ ρωσικοῦ προλεταριάτου ἐξῶντως κυριολεκτικῶς τὰς ἀστικὰς τάξεις, κατήργησε τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν, ἐλακπύτησε πᾶσαν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀξίαν, ἀπεκήρυξε τὴν ἀξίαν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καὶ ζωῆς, μετέβαλε τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς ἀγρότας εἰς δούλους, κατέστρεψε τὴν γεωργικὴν παραγωγὴν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν, μετέβαλε τὸν ἄνθρωπον εἰς ἄπλην μηχανήν, καὶ, ἐν γένει ἠγγόνισε πάντα ἀνθρωπισμῶν.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνον οὗτοι οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους τὰ παρ' ἡμῖν ἀριστερὰ λεγόμενα κόμματα ἀνοῦνται τὴν μετὰ τοῦ κομμουνιστικῆς κόμματος συνηγορίαν, ἀποκηρύττοντα τὴν τακτικὴν τῆς ἀποτόμου δι' ἐπαναστατικῶν ἀνατροπῶν ριζικῆς κοινωνικῆς μεταρρυθμίσεως. Εἰς τοὺς λόγους τούτους προσθέτουν καὶ τὸ ὅμιον (ὑπὸ τοῦ κομμουνιστικῆς κόμματος) τσαλαπάτημα αἰσθημάτων ἀξίων σεβασμοῦ, ἦτοι τὴν στάσιν τοῦ ρωσικοῦ κομμουνισμοῦ ἀπέναντι τῆς χριστιανικῆς θρησκείας· «Ὅσον καὶ ἂν δεχόμεθα—ἐδήλωσεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐργατοαγροτικῆς κόμματος—ὅτι ἡ θρησκεία ἀποτελεῖ ἰδιωτικὴν ὑπόθεσιν καθὲ ἀνθρώπου, ὅτι αἱ θρησκείαι καὶ αἱ ἐκκλησίαι εἶνε καὶ αὐταὶ ὄργανισμοὶ ἱστορικοὶ ἐξελισσόμενοι, ἐρχόμενοι καὶ παρερχόμενοι, δὲν ἔπαρχει τίποτε νὰ δικαιολογῆ ἡμῖν συμπεριφορὰν, χιδαῖον χλευασμῶν τόσο τῆς χριστιανικῆς ὅσον καὶ τῶν ἄλλων θρησκειῶν, ποῦ τίγει ἄνευ λόγου καὶ σκοπιμότητος εἰς τὰ καιρῶν ἀνθρώπινα αἰσθητά, βαθεῖα ὁλοβόλημένα. Καὶ ἂν εἰς τὴν Ρωσίαν αἱ ἀντιχριστιανικαὶ ἐκδουλεύσεις ποῦ παρεῖχεν ὁ κλήρος εἰς τὰς ἀρχούσας καὶ τυραννοῦσας τὸν λαὸν τάξεις, παρέχουν ἐξήγησιν, ἤχι βέβαια δικαιολογίαν, τοῦ ἐκδηλωθέντος ἐκεῖ πάθους καὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, εἰς τὴν Εὐρώπῃ, καὶ ἐδικαιώθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὰ πράγματα εἶνε διαφορετικὰ. Ὑποχρεούμεθα βεβαίως νὰ ἀναγνωρίσωμεν ἐμπρο-

κτως πλήρη άνεξιοθησκείαν, να καταργήσωμεν κάθε θεσμόν εμφανίζοντα πρὸς βλάβην τῆς ἐκκλησίας τὸ κράτος ὡς θεοκρατικόν, να ἐπιφέρωμεν χωρισμὸν τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ κράτος, να βοηθήσωμεν τὴν ἐκκλησίαν να μεταρρυθμισθῆ καὶ συγχρονισθῆ, ἀλλὰ οὕτε δικαίωμα ἔχομεν, οὔτε θὰ ἐξυπαρξέται κανένα ἀνώτερον σκοπὸν, τοῦναντίον θὰ ἦτο εἰς ἄκρον ἐπιζήμιον να ἐπιτρέψωμεν χλευασμὸν καὶ ὠμὴν συμπεριφορὰν ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Κατ' ἀκολουθίαν καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον εἰμεθα ὑποχρεωμένοι να διαφαίξωμεν τὸν λαὸν καὶ να τὸν προφυλάσωμεν ἀπὸ τὴν εἰς τὸν κομμουνισμὸν παραπλάνησιν».

Ὅσον καὶ ἂν χαίρομεν διὰ τὴν ἀπερίφραστον ταύτην ἀποδοκιμασίαν καὶ ἀποκήρυξιν τοῦ κομμουνισμοῦ, τόσον αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν να σημειώσωμεν ὅτι δὲν μᾶς ἀφίνουν ἀδιαφόρους αἱ ἀνωτέρω ἀντιλήψεις περὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἦδη ἄλλοτε ἔλαβομεν ἀφορμὴν να ἀναπτύξωμεν πόσον σφάλλονται οἱ ἐκλαμβάνοντες τὴν θρησκείαν ὡς ὑπόθεσιν ἰδιωτικὴν, ἀνεξαρτήτως δὲ τῶν θεωριῶν περὶ τῆς ἐκκλησίας ὡς ὄργανισμοῦ «ἐρχομένου καὶ παρερχομένου» δῆθεν, ἐνῶ πρόκειται περὶ αἰώνιου καὶ ἀκαταλύτου ὄργανισμοῦ, ὅσα σήμερον λέγει ὁ ἀρχηγὸς τοῦ προμνημονευθέντος κόμματος περὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ περὶ βῆθειας πρὸς τὴν τελευταίαν να μεταρρυθμισθῆ καὶ συγχρονισθῆ προδίδονται ἀντιφάσκοντα πρὸς ὅσα ἄλλοτε δι' εἰδικῆς ἀρθρογραφίας ἀνέπτυσεν.

Ἡ ἀλλοπρόσαλλος αὐτῆ σιάσις ἀπέναντι τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ἐκκλησίας παρέχει τὸ ἐνδόξιμον εἰς τὸν παρακολουθοῦντα τὰς πολιτικὰς παρ' ἡμῖν ζυμώσεις να σχηματίσῃ τὴν ὑπόνοιαν ὅτι τὰ περὶ θρησκείας σήμηρον ὑπὸ τῶν φερομένων ὡς ἀριστεριζόντων λεγόμενα δὲν φανερόνουν πολιτικὴν συνέπειαν, γεννᾶται δ' ἐντεῦθεν ὑποψία μήπως καὶ αἱ ἀντικομμουνιστικαὶ ἀντιλήψεις εἶναι διπλωματικοὶ ἐλιγμοὶ καιρικῆς ἀπέναντι τοῦ κομμουνισμοῦ πολιτικῆς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει μόνον πρὸς ὀφέλειαν τῆς ἐπιδιωκούσης τὴν εὐημερίαν τῶν πολιτῶν πολιτείας εἶνε νὰ ἀντιληφθῆ ὀριστικῶς, ὅτι ἐν τῇ δίνῃ τῶν μεταβλητῶν τῶν πολιτικῶν συστημάτων καὶ ἐν ταῖς συγχύσει τῆς πολιτικῆς ἀσταθείας ἔν παρὰ μόνιμον, ἀκλόνητον καὶ ἀμετάβλητον καὶ μὴ παρερχόμενον: ὁ θεοσύστατος τῆς Ἐκκλησίας θεσμός, καλὸν δὲ εἶνε να μὴ θέλουν να τὸν ἀγνοοῦν οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς χώρας.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ματθ. 10, 32—33· 37—38· 19, 27—30

Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἔχοντες καὶ κόκκον συνάλευς ἀνθρωπισμοῦ καὶ αἰσθήματος φιλοδικαίου, καὶ ἂν ἀκόμη περὶ πᾶν ἄλλο τῆς Ἠθικῆς παράγγελμα χωλαίνωσιν, ὅμως οὐδέποτε ἐπιτρέπωσιν εἰς τοὺς εαυτούς των να στερήσωσι τοῦ μισθοῦ του τὸν προσεγγέκοντα εἰς αὐτοὺς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἴσως μᾶλλον ὁ Θεός, αὐτῆ αὐτῆ ἢ ζῶσα δικαιοσύνη, θὰ ἀμείψῃ τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ ἐργάτας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ; Ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ εἰπὼν ὁριτῶς καὶ ἀπεριφράστως,

ὅτι «ἄξιός ἐστις ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ἐστίν», δὲν εἶναι δυνατόν βεβαίως να παρουσιασθῆ ἀνακόλουθος, καθ' ἣν ἡμέραν, κρίνων τὸν κόσμον «ἐν δικαιοσύνῃ», δὲν ἀπένειμε τὸν μισθὸν αὐτῶν εἰς τοὺς ἁγίους αὐτοῦ Ἀποστόλους κατ' ἀρχὴν, εἰς τοὺς ἐπιμελεῖς συνεχιστὰς δὲ τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου ἱεραποστόλους, ἱεροκήρυκας, καθηγητὰς καὶ διδασκάλους, καὶ ὑπεράνω πάντων τούτων τοὺς Ἐπισκόπους, οἵτινες καὶ κρατοῦσι τὸν μίτον τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διαβεβαίων τοὺς ἁγίους αὐτοῦ Ἀποστόλους, ὅτι «ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ» θὰ καθίσωσι παρ' αὐτῷ «ἐπὶ δώδεκα θρόνων κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ», ἀποφαίνεται μὲ τὴν πλέον καταφανῆ κατηγορηματικότητα, ὅτι οἱ καλῶς τὸ ἔργον τὸ Ἀποστολικὸν ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τοῦ διακονήματος αὐτῶν ἐπέτελέσαντες θὰ ἔχωσιν ὀφειλόμενον αὐτοῖς μισθὸν παρὰ τῷ Θεῷ. Εἶναι τοῦτο στοιχειώδης τῆς δικαιοσύνης ἀπαίτησις. Ἄν δὲ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι οἱ Ἀπόστολοι, ἐν τῇ ἰδιότητι αὐτῶν ὡς κηρύκων τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ συνεχιστῶν ἐν γένει τοῦ ἔργου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀξιοῦνται τῆς ὑπεράτης τιμῆς να γίνωσιν οἱ συνέδρου δικασταὶ τοῦ κόσμου μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι εὐόητον, πόσον ὁ Κύριος ἐκτιμᾷ τὸ ἔργον τὸ ἀποστολικόν, τὸ λειτουργημα τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, καὶ τὸν ἐνθεον ἐν γένει ζῆλον ὑπὲρ τοῦ χριστιανικοῦ ἰδεώδους.

Πόσον ἡ θεία αὐτῆ διάκρισις εἶναι δικαία καὶ καθ' ἀπλὴν ἀνθρωπίνην κρίσιν, ἀρκεῖ να λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι διὰ να κριθῆ τις ἄξιός αὐτῆς ἐπωμίζεται εὐθύνας καὶ βάρη μέγιστα, ὀφείλων να πραγματοποιήσῃ ἐν εαυτῷ ζῶην καὶ δρασίαν ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ Ἀποστόλων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὅτε ἄλλως τε καὶ μόνον θὰ ἠδύνατο ὁ λειτουργὸς τοῦ Εὐαγγελίου να ἐπιδείξῃ εἰς τὸν Κύριον αὐτοῦ καὶ τινὰ καρπούς. Μὴ λησμονήσωμεν πρωτίτως, ὅτι οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀνά τὸν κόσμον «ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων», καὶ ὅτι ὀφείλων να ἀντιμετωπίσωσιν, ὡς καὶ ἀντιμετώπισαν, τὴν λύσαν τῶν λύκων τούτων, διωκόμενοι, ἐν τέλει καὶ θανατούμενοι. Μὴ δὲ λησμονήσωμεν, ἐπίσης, ὅτι καὶ πάντοτε καὶ σήμερον «ὁ κόσμος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται» καὶ ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν σκοπῶν πνευματικῶν, οἷος ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία, ἀπαιτεῖται ὑπέροχος γενναϊότης, ὑπομονή, ἐπιμονή, θάρρος, ἀπάρησις τῶν ἐγκοσμίων, ἐν ἀνάγκῃ καὶ αὐτῶν τῶν προσφιλῶν ἡμῶν ἐπάργεων, αὐτοθυσία. Ἡ καρποφορία τοῦ κηρύγματος, ἡ ἀλυσία ψυχῶν εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν σωτηρίαν, μόνον διὰ δικτύων, ὑπὸ τοιούτων ἰδεωδῶν πεπλεγμένων καὶ κατηγορησμένων, ἀπεδείχθη ἀποτελεσματικὴ. Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἢ τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐπέδρασε σωτηριωδῶς ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἄλλως παρὰ διὰ τῶν τοιούτων ἀρχῶν ἀποστολικῆς διακονίας καὶ ζήλου. Ἀλλὰ καὶ μόνον τοιαύτης ὑψῆς διακονίας διακρίνει ὁ Κύριος. Ἡ «ἐν Χριστῷ σωτηρία» δὲν εἶναι ἐπαγγελματικὴ θπόθεσις, ἀλλ' ἀποστολή.

K.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΑ ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΝΑΞΩ. ΕΠΙ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

(Κατὰ περιγραφήν τοῦ Γερμανοῦ Ἰησοῦτου Litthel)

Α'

«Τὸ ἐπὶ θανάτῳ πένθος τοῦ τόπου τούτου μὲ ἐπα-
νέφερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὴν ὁποίαν περιέπιπτον
ἀναγινώσκων τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον
εἰς τὴν Γερμανίαν, τὰς συχνὰς παρεκβάσεις τοῦ Ἁ-
γίου ἐκείνου ῥήτορος τοῦ ὑπερβολικοῦ πένθους.
Μόλις κάποιος παρέδιδε τὸ πνεῦμα, τὸν ἐνέδουν μὲ
τὰ καλύτερά του ἐνδύματα, καὶ ἐξήπλωνον αὐτὸν ἐ-
πάνω εἰς μίαν τράπεζαν ἐν μέσῳ μεγάλης αἰθούσης.
Γύρω-γύρω ἐτάσσοντο αἱ γυναῖκες τῆς οἰκογενείας,
οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γείτονες. Μία μοιρολογήτρια
πληρωμένη καὶ καλοθρεμμένη ἤρχιζε νὰ ᾄδῃ μὲ στι-
χουργήματα ἰδικῆς τῆς κατασκευῆς καὶ αὐτοσχεδίου
καὶ νὰ θρηνηῖ τὴν ἀπώλειαν, ἡ ὁποία συνέβη, ἀναμι-
μνησκομένη ὅλας τὰς καλὰς ἰδιότητας τοῦ ἀποθανόν-
τος. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ κούφη ποιητικὴ δὲν ἐβράδυνε
νὰ στερεύσῃ ἐπὶ θεμάτων συνήθως πενιχροτάτων,
ἵνα κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ὅλης τῆς συνοδείας καὶ
νὰ διευκολύνῃ εἰς τὰς παρισταμένας τὰ δάκρυα, ἀνε-
μιμήσατο τοὺς νεκροὺς ἐνὸς ἐκάστου ἐκ τῶν παρόν-
των, καίτοι πρὸ χρόνων μακρῶν εἶχον τελευτήσει.
Τότε ὅλαι ἔλυον τὴν κόμην, καὶ ἀνασπῶσαι μὲ κραυ-
γὰς μεγάλας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των, ἔροπτον
αὐτὰς κατὰ δράκας ἐπάνω εἰς τὸν νεκρὸν, ἐκτύπων
εἰς τὸ πρόσωπόν των, εἰς τὸ στήθος των, ἐπάνω εἰς
τοὺς θώρακας, μέχρι σημείου νὰ μωλωπίσωσιν ἑαυ-
τάς, ἐνίστε δὲ καὶ γεμίσωσιν ἀμυχὰς τὰς πορείας μὲ τοὺς
δυναχὰς των. Εὐτυχῶς, ὅτι δὲν βραδύνουν νὰ φέρωσι
τοὺς νεκροὺς εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Οἱ Ἕλληνες τοὺς
θάπτουν ἀμέσως, καὶ, θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ἐνίστε
ὅπως διόλου ζεστοὺς. Ὀλη ἡ ὁδὸς ἀντηγεῖ ἀπὸ τὰς
κραυγὰς καὶ τοὺς κλαυθμοὺς τῶν γυναικῶν, τῶν ὁ-
ποίων ἡ θλίψις δὲν εἶναι ὀλιγώτερον σιωπηλή. Αὐταί,
διὰ νὰ μὴ ἐπαναλαμβάνωσι πάντοτε τὸ ἴδιον πρᾶγμα,
λέγουσι πολλάκις πράγματα πολὺ ἄκομψα, καὶ μάλιστα
πολὺ γελοῖα. Ἦκουσα ἰδίως ὡσὶν εἰς τὴν Χίον χή-
ραν ἑλληνίδα, ἣτις ἐν πλήρει ὁδῷ συνίστα εἰς τὴν
ἀποθανοῦσαν μητέρα τῆς νὰ χαιρετήσῃ τρυφερῶς τὸν
σύζυγον τῆς χήρας ταύτης, ἀποθανόντα πρὸ καιροῦ,
ὁ σύζυγος δὲ αὐτὸς ἦτο τοῦρκος καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆ
ἡ θανοῦσα ἦτο ἑλληνίς, ὅπως καὶ ἡ κόρη τῆς. Ὀλη
ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐκφέρεται ὁ νεκρός, περνᾷ ἐν νη-
στείᾳ ὑπὸ τῶν τεθλιμμένων, εἰς τοὺς ὁποίους κάποιος
συγγενῆς παρασκευάζει ἐν καλὸν δεῖπνον, ἀλλὰ χρεϊ-
άζεται πολὺς κόπος διὰ νὰ τοὺς κάμουν νὰ πάρουν
κάτι. Κάποια χήρα δὲν μετεχειρίζετο πλέον καθέκλαν,
ἀλλ' ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ἓνα καλάθι ἀνεστραμμένον
εἰς τὴν περισσότερον σκοτεινὴν γωνίαν τῆς αἰθούσης.
Οἱ τεθλιμμένοι δὲν ἐπήγαινον πλέον εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν, ὅπου ἐνταφιάζουσι τοὺς νεκρούς, διὰ νὰ μὴ ἴ-
δουν τὸν τάφον τοῦ «ἰπεθαμμένου των», ἐπὶ ἐν δὲ
ἔτος δὲν ἠλλάσσον ὑποκάμισον. Μέρους τῶν στυννα-
σμῶν τούτων ἔχει πέσει ἐπὶ τέλους εἰς ἀχρησίαν
ἐνεκα τῶν ἐναντίον τῶν τεθλιμμένων μομφῶν δι'
αὐτούς».

Β'.

Ταῦτα κατὰ τὸν Litthel, καὶ ἐπὶ τουρκοκρατίας.
Ὁ Γερμανὸς Ἰησοῦτης δὲν κάμνει καμμίαν διάκρι-
σιν ὡς πρὸς τὴν πόλιν Νάξον. Εἰς τὰ χωρία ἡ κα-
τάστασις ἐξακολουθεῖ, ὅπως τὴν περιγράφει. Αἱ εἰ-
ρωνεῖται διαφόρων, κάπως περισσότερον προηγμένων,
ἐνίστε δὲν ἰσχύουσι νὰ ἀνακόψωσι τὸ οἰκτρὸν ὀλί-
σθημα τῆς ἀνασπάσεως τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς.
Λέγουσι, παραδείγματος χάριν, εἰς αὐτάς, οὐχὶ βε-
βαίως κατὰ τὰς στιγμὰς τοῦ πένθους: «ὅταν τραβᾶτε
τὰ μαλλιά σας, λέγετε τοῦ νεκροῦ· νά! ἐοῦ ἔφυγες;
Χίλιοι μὲ παρακαλοῦσι». Καὶ ἄλλα. Πάντως ἐκριζώ-
σεις μαλλιῶν δὲν παρατηροῦνται, οὐδὲ ὀπίπτουσι τοι-
αῦτα εἰς τὸ φέρετρον. Κτυπήματα ὅμως εἰς τὸ στή-
θος, εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κραυγαὶ σπαραξικάρδιοι
ἐκρηγνύονται ἀκόμη δυστυχῶς τοιαῦτα, ὥστε, ὡς μὲ
ἐβεβαίωσαν, ἀκούονται οἱ κοπετοὶ ἀπὸ χωρίων ἀπο-
στάσεως εἰκοσαλέπτου ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ νεκροῦ.
Δὲν ἀλλάσσουν οὐδὲ ὑποκάμισον μόνον ἐπὶ ὀκτώ
ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου, ὅχι ἐν ἔτος, ὡς συνέβαινε
καθ' οὗς χρόνους ἔχει ὑπ' ὄψιν του ὁ Litthel. Ἡ
ἀσιτία ἐξακολουθεῖ, ὡς τὴν περιγράφει. Μόλις καὶ
μετὰ βίας «κάτι νὰ πιάσουν» οἱ θλιμμένοι. Τοῦτο
βεβαίως εἶναι ὅπως φυσικόν. Αἱ κηδεῖαι γίνονται
πάνδημοι, τὰ μοιρολογήματα «δίδουν καὶ πέρνουν»
ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ νεκροῦ μέχρι τοῦ τάφου. Οὐδα-
μοῦ ἀλλαχοῦ ἴσως γίνεται τόσος κοπετὸς ἐπὶ τοῖς νε-
κροῖς, ὅσον ἐν Χάλκῃ τῆς Δωδεκανήσου, ὅπου πλει-
στάκις αἱ γυναῖκες πάσχουν αἰμόπτυσιν ἀπὸ τὰ
κτυπήματα τοῦ στήθους καὶ καθίστανται φυματικά.
Καὶ οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ ἡ ἐπικήδειος πομπὴ λαμβάνει
τὸ γενικὸν καὶ ἐξαιρετικὸν ἐπιβλητικὸν πένθος ἐπὶ τῷ
ἀποχαιρετισμῷ τοῦ νεκροῦ ὅσον ἐν Νισύρῳ Δωδεκα-
νήσων. Ὁ Litthel μετ' ἐκπλήξεώς τινας ἀναφέρει
ὅτι αἱ μοιρολογήτρια στέλλουν χαιρετίσματα εἰς
τοὺς προσποθανόντας ἀνθρώπους των. Τοῦτο εἶναι
πολὺ λογικόν, καὶ σύμφωνον πρὸς τὰς χριστιανικὰς
πεποιθήσεις. Ἡ πόλις Νάξος παρουσιάζει ἰδιαιτέραν
εἰκόνα ὡς πρὸς τὰ τῆς κηδεῖας. Οἱ θλιμμένοι ἀρκοῦν-
ται εἰς ὅσα δάκρυα, χωρὶς ἀλλόφρονος σπαραγμοῦς,
χύσουν εἰς τὸ σπῆτι. Αἱ γυναῖκες μετὰ τὴν ἔξοδον
τοῦ νεκροῦ ἀπὸ τὸ σπῆτι, μένουσιν εἰς τὸ σπῆτι. Οὔτε
εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οὔτε καθ' ὁδὸν ἀκούεται ὁ ἐλάχι-
στος ὀδυρμός. Οὐδὲ παρακολουθοῦσι γυναῖκες τὸ
λείψνον μέχρι τοῦ νεκροταφεῖου. Μόνον ἄνδρες συ-
νοδεύουν αὐτό. Ὑπάρχει ὅμως τὸ λυπηρότατον φαι-
νόμενον, σποραδικὸν εὐτυχῶς, νὰ διακόπτουν γυναι-
κὲς τινες τὸν ἐκκλησιασμὸν ἐπὶ τῷ θανάτῳ προσφι-
λοῦς προσώπου των. Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ
«νὰ ἐγκλείωνται» εἰς τὸ σπῆτι των. Τοῦτο βεβαίως
εἶναι διαστροφή ἄκρα τῆς ὀφειλομένης πρὸς τοὺς ἀν-
θρώπους μας ἀγάπης, καὶ λίαν ἐστρεβλωμένη ἀντί-
ληψις τῶν θρησκευτικῶν ὑποχρεώσεων.

ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΚΑΡΠΑΘΙΟΣ

1. Du Père Litthel, Histoire de Naxie. (Χειρόγρα-
τῆς Μονῆς τῶν ἐν Νάξῳ Καπουτσίνοι), σελ. 268—271.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Οὐ με πείσεις κἄν με πείσης.

Ἐδημοσιεύθη κατ' αὐτὰς ἐν Ἀθήναις ἀνωτίμως βιβλίον φέρον τὴν ἐπιγραφὴν «*Ἡ θέσις τοῦ παλαιο-
σημερολογιακοῦ ζητήματος ἀπὸ κατοικίης καὶ τομικῆς ἀπόψεως*». Ἄν τις ἐπεχείρει νὰ γράψῃ κριτικὴν καὶ ἔλεγχον τῶν ἐν αὐτῷ ἀνακριθειῶν, θὰ ἦτο ἡναγ-
κασμένος νὰ γράψῃ διπλόσιον εἰς ὄγκον καὶ τριπλό-
σιον ἴσως βιβλίον. Εἶναι δὲ ἀπορίας ἀληθῶς ἄ-
ξιον διὸ ἀνακριβέιαι τοσάκις ἐξελεγχθεῖσαι ἐπανα-
λαμβάνονται ἐν τῷ εἰρημένῳ βιβλίῳ ὕνεκ συστολῆς
τινος, πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἄπλουστέρων. Οὕτω
λ. χ. δημοσιεῖται πρὸς τοὺς ἄλλοις τὸ περίφημον
«*Σιγίλλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου 1583*», φέρον τὰς
ὑπογραφὰς τῶν Πατριαρχῶν ΚΠόλεως Ἱερομίου
β', Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου καὶ Ἱεροσολύμων
Σωφρονίου. Ἄλλ' ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθη-
νῶν ἀπέδειξε διὰ παραθέσεως τῶν κειμένων καὶ
κριτικῆς ἐρεῦνης (Ἐλεγχος παραποιήσεως Συνοδι-
κῶν Πράξεων καὶ Πατριαρχικῶν ἐγγράφων, «*Ἐκ-
κλησία*» 1931 καὶ ἐν ἰδίῳ τεύχει) διὸ τὸ δῆθεν Σι-
γίλλιον τοῦτο εἶναι πλαστόν. Πρόκειται περὶ ὁμιλίας
τινὸς τοῦ Κυρίλλου Δουκάρως, «*Τόμου*» ὡς ὠνό-
μασεν αὐτήν, ἐκδοθείσης τῷ 1619 ἐν Τριγυροσίτῳ
τῆς Μολδαβίας. Ἡ ὁμιλία ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον
ἐν Ρώμῃ τῷ 1632, ἀνεδημοσιεύθη δὲ ὑπὸ τοῦ Δοσι-
θεοῦ Ἱεροσολύμων τῷ 1699 ἐν «*Τόμῳ Ἀγάπης*»,
ὅπου (σελ. 552) δύναται τις νὰ ἴδῃ τὴν ὁμιλίαν
ταύτην τοῦ Δουκάρως. Ἡ ὁμιλία, στρεφομένη κατὰ
τῶν λατίνων καὶ λατινοφρόνων, ἀπολήγει εἰς 6 ἀνα-
θεματισμοὺς κατὰ τῶν καινοτομιῶν τῆς λατινικῆς
Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ γίνηται μνεία τοῦ ἡμερολογίου.
Οἱ πλαστογραφῆσαντες τὴν ὁμιλίαν ταύτην τοῦ Δου-
κάρως παρέστησαν αὐτήν ὡς «*Σιγίλλιον*» τῶν εἰ-
ρημένων τριῶν Πατριαρχῶν καὶ προσέθηκαν τὸν
καὶ δὸν ἀναθεματισμὸν περὶ «*Πασχαλίου καὶ Μη-
νολογίου τῶν ἀθῆων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα*»! Ἡ
πλαστογραφία διεπράχθη ὑπὸ τοῦ ἀγιορείτου μονα-
χοῦ τῆς Νέας Σικίτης Ἀγίου Παύλου Ἰακώβου
Νεασκητιώτου κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα. Ὅταν
δὲ τελευταίως ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τῶν «*Ζηλωτῶν*» Ἀ-
γιορειτῶν μοναχῶν ἐκ τοῦ Τόμου Ἀγάπης τοῦ Δο-
σιθεοῦ δῆθεν, προκλήθη μέγα σκάνδαλον. Οἱ Ζη-
λωταὶ ἐδημοσίευσαν καὶ ἕτερον πλαστογραφημένον
κείμενον. Ἀόγιοι δὲ Ἀγιορεῖται μοναχοὶ ὑπέδειξαν
ὅτι τὸ παρὰ Δοσιθέου κείμενον εἶναι ὅλως διάφορον
τοῦ δημοσιευθέντος. Ἄλλ' οἱ «*Ζηλωταὶ*» μετὰ θρα-
σύτητος ἀνηκούστου καὶ ἰταμότητος εἶπον «*Ἡμεῖς
πιστεύομεν εἰς τὸ ἐντυπον, διότι συμφωνεῖ πρὸς
τὸ ὑγιὲς φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὄχι εἰς
ἄσα γράφει ὁ Πατριάρχης Δοσιθεὸς, ὅστις ἐξηγο-
ράσθη ἔπὸ τοῦ Πάπα*»! (Ἐθολόγιον Κουρίλα Λαν-
ρωτόου, Τὸ μωρὸν ἄλλας, ἐν Θεσσαλονίκῃ 1933, σ.
53, 54). Ἀναμφιβόλως ὁ μέγας Πατριάρχης Δοσι-
θεὸς, ὁ καταναλώσας τὸν βίον του εἰς τοὺς ὑπὲρ
τῆς ὀρθοδοξίας καὶ ἐναντίον τῶν λατίνων ἀγῶνας,
δὲν θ' ἀνέμενέ ποτε τοιαύτην ἔβρι. Ἀλλὰ τί νὰ
εἴπῃ τις περὶ τῶν ἀνεδημοσιευόντων τὰ καταφώ-

ρως πλαστὰ «*Σιγίλλια*»: «*Ὅτι δὲν πείθονται, διότι
δὲν θέλουσι νὰ πεισθῶσι.*»

Περὶ τὸ κῆρος τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν.

Τὸ περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ κῆρους τῶν ἀγγλικαν-
ικῶν χειροτονιῶν ἐπόνημα τῆς ἐπιτροπῆς, τῆς ἀ-
ποτελευθείσης ἐκ τῆς εἰς Ρουμανίαν κατὰ τὸ παρ-
ελθὸν εἶτος ἐκ προσώπου τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλη-
σίας μεταβίσεως δεκαμελοῦς ἀγγλικανικῆς ἀποστο-
λῆς καὶ τῆς δωδεκαμελοῦς ρουμανικῆς ἐπιτροπῆς,
ἐποβληθὲν ἤδη εἰς τὴν Ἱερᾶν Σύνοδον τῆς Ἐκ-
κλησίας Ρουμανίας καὶ εἰς τὸν πρωθιεράρχην τῆς
Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἐδημοσιεύθη κατ' αὐτὰς,
διαβιβασθὲν δὲ καὶ πρὸς τὴν «*Ἐκκλησίαν*» θὰ κα-
ταχωρισθῇ ἐν μεταφράσει ἐκ τοῦ ἀγγλικῶν εἰς τὸ
προσεχὲς αὐτῆς φύλλον. Οἱ «*Ἐκκλησιαστικοὶ Και-
ροὶ*» τοῦ Λονδίνου, σχολιάζοντες τὸ ἐπόμετον τοῦτο,
παρατηροῦν μεταξὺ ἄλλων διὸ ἀποτελεῖ σπουδαῖον
βῆμα πρὸς τὴν μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὀρθοδόξου
καὶ Ἀγγλικανικῆς ἑνωσιν.

Ἡ ῥῆσις τοῦ Βίσμαρκ.

Εἰπέ ποτε ὁ Βίσμαρκ: «*ἔρχονται σιγμᾶι ἐν τῇ
ἱστορίᾳ τῶν λαῶν, κατὰ τὰς ὁποίας τὰ τηλεβόλα ἐκ-
πυρσοκροτοῦν αὐτομάτως*». Ὁ κόσμος ἄφ' ἱκανοῦ
ἤρχισε νὰ φοβῆται μὴπως ἡ σημερινὴ τοῦ κόσμου
κατάστασις ἐμφανίζει μίαν τοιαύτην σιγμῆν, ἐφ'
ὅσον παρίσταται μάρτυς ἐνὸς παροξυσμοῦ ἐξοπλι-
σμῶν πρωτοφανῶν εἰς τὴν ἱστορίαν. Πάντα τὰ ἐπι-
στημονικά, οἰκονομικά καὶ τεχνικά μέσα ἐτέθησαν
εἰς ἐνέργειαν πρὸς πολλαπλασιασμὸν καὶ τελειοποίη-
σιν τῶν ἐξοπλισμῶν, διὰ τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως
τῶν ὁλοίων ὁ ἀπειλούμενος πόλεμος θὰ μεταβληθῇ
εἰς παγκόσμιον σφαγὴν τῆς ἀνθρωπότητος, συνεπά-
γουσαν καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ συγχρόνου Ὀλικοῦ
καὶ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ πότε, τέλος πάν-
των, οἱ ἡγῆται τῶν λαῶν θὰ κατανοήσουν διὸ ἡ
σωτηρία ἐκ τῶν συνεχόντων τὸν κόσμον κακῶν δὲν
θὰ προέλθῃ ὡς καρπὸς τοῦ πεδίου τῆς ἀλληλοσφα-
γῆς; Ἄλλ' ἐκ τῆς ὑποταγῆς εἰς τὰ κελύσματα Ἐ-
κείνου, ὅστις «*δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν
ἡμετέραν σωτηρίαν*» κατήλθεν ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ
ἐσταυρώθη ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ; Μόνον ἐξ
αὐτοῦ ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὅνος πρὸς λύραν.

Ἴνα οἱ μπολσεβίκοι δείξουν εἰς τὸν κόσμον διὸ
ἡ βάρβαρος σκληρότης των πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ καθε-
στῶτός των κατακρημνιζόμενον πολιτισμὸν τοῦ πα-
ρελθόντος δὲν ἀποτελεῖ ἐνδειξιν ψυχικῆς ἀναισθη-
σθησίας πρὸς τὰ ἔργα τῶν οὐραίων τεχνῶν, προσε-
ποιήθησαν διὸ διατηροῦν τὰ μοναστῆα καὶ τὰς πινα-
κοθήκας καὶ ἐν γένει τὰ προλόντα τοῦ πνευματικοῦ
πολιτισμοῦ, ἀφοῦ καὶ τὰς ἀριστουργηματικὰς ἱερὰς
εἰκόνας μετέφεραν ἐκ τῶν ναῶν εἰς τὰς αἰθούσας
τῶν μουσείων ἀντὶ ἡ ἀντιθροσκεντικότητος των νὰ τὰς
παραδόσῃ εἰς τὸ πῦρ. Ἀφοῦ ὅμως ἐξησφάλισαν τὴν
πρώτην ταύτην ἐντύπωσιν κατὰ τὴν πρώτην μπολ-
σεβικὴν δεκαετίαν, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς δευτέρας ἔ-
δειξαν τὰς πραγματικὰς των διαθέσεις διὰ τῆς ἀ-
θρόας καταδαφίσεως τῶν πράγματι πολυτιμοτέρων

μνημείων τοῦ ἐν Ρωσία ἑλικοῦ πολιτισμοῦ. Μεγαλοπρεπέστατοι καθεδρικοὶ ναοὶ μεγάλης τέχνης καὶ ἱστορίας, ἀριστερῆ μνημεῖα ἐκπύλου τέχνης μεταβλήθησαν πανταχοῦ εἰς ἱερῖα. Τὸ γνωστόν ὡς «πόλις μουσίων» Ἀρχάγγελσκ, ἰδίως διὰ τὸν τῷ 1709 ἀνεγερθέντι μεγαλοπρεπέστατον καθεδρικόν ναόν του, δὲν ἔμειχε πλέον ὡς «πόλις τῆς τέχνης», μία ἐκ τῶν τριήκοντα ἐν Ρωσίᾳ «δακτυλοδεικτικῶν» τῶν διὰ τὰ καλλιτεχνικὰ των μνημεῖα πόλεων. Ὁ ναὸς αὐτός, ὁ κατέχων ἐν τῇ πόλει ἦν θέσιν ἔχει τὸ Κρεμλίον ἐν Μόσχᾳ, κατειοράφη διὰ τὰ ἀνεγερθῆν ἐν τῇ θεοσι τοῦ θείου. Ἰσάμλλα μνημεῖα-ναοί, οἱ οὗ τοῦ ἁγ. Συμεὼν τοῦ Στυλίτου ἐν τῇ πόλει Οὐσιγιούγ-Βελίκη, οἰκοδομηθεῖς τῷ 1725—1747, ὁ καθεδρικός τοῦ Νίζνη-Νόβογοροδ (1350—1352), τῆς ἁγ. Βαρβάρας τοῦ Γιαρσλάβλ καὶ πλείστοι ἄλλοι, ἐν οἷς προεῖχεν ὁ περιφνημος ναὸς τοῦ Χριστοῦ-Σωτήρος ἐν Μόσχᾳ, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ χαρακτηῖρα ἐθνικοῦ μνημεῖου διότι ἀνηγέρθη εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἀπελευθερωτικῶν κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Ναπολέοντος πολέμων, ἐπέστησαν τὴν αὐτὴν τέχνη. Διότι οὐδὲν κοινὸν δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ τοῦ πνεύματος τῆς βαρβάρου καταστροφῆς καὶ τῶν ἔργων τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ· ὅσα ὀνικὰ εἶνε ἀναίσθητα πρὸς τὴν μουσικὴν τῆς τέχνης.

Εἰς τὸ ἐν Βελιγραδίῳ περιοδικὸν «Χριστιανικὴ Ἀποστολή» ὁ κ. Β. Κώστις ἐκθέτων ἐντυπώσεις του ἐξ Ἀθηνῶν ἐξαιρεῖ τὸ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας μέγα ἐνδιαφέρον τῶν ἐλλήνων λαϊκῶν. Τὸ ἐλληνικὸν κράτος—λέγει—δὲν προοίγει τόσον τὴν κοινωνίαν, ὅσον οἱ ἰδιῶται. Οἱ τελευταῖοι διὰ δωρεῶν, διαθηκῶν κτλ. ἀνήγειραν ἐν Ἀθῆναις τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην, τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἄλλας σχολὰς καὶ κοινωφελῆ ἰδρύματα. Οἱ πλείστοι δὲ τῶν ναῶν εἶναι ἔργα, προερχόμενα ἐκ κληροδοτημάτων φιλοπατρίδων καὶ φιλοθρησκῶν ἐλλήνων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐμπόρων. Εἰς τὴν ἴδρυσιν ἀγαθοεργῶν καὶ θρησκευτικῶν συνδέσμων, ἠθικοθησκευτικῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, λαμβάνουν ἐνεργὸν μέρος μετὰ τῶν θεολόγων καὶ πολλοὶ λαϊκοί. Τὸ κήρυγμα καὶ ὁ ἐκκλησιασμὸς εἶναι λίαν ἀνεπιτυγμένα. Ἐκατοντάς περίπου ναῶν ἐν Ἀθῆναις πληροῦται κατὰ Κυριακὴν καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἑορτασίμους ἡμέρας οὐ μόνον ἀπὸ ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρων κοινωνικῶν τάξεων. Κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τοῦ κηρύγματος οὐδεὶς τῶν ἐκκλησιαζομένων ἀποχωρεῖ. Ἡ αὐτὴ θρησκευτικότης παρατηρεῖται οὐχὶ μόνον ἐν Ἀθῆναις, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἐν ταῖς μεγαλυτέραις πόλεσιν, ὡς ἐν Θεσσαλονίκῃ, Βεργρίῳ, Κορίνθῳ κτλ.

ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Le Fur, καθηγητοῦ τοῦ δικαίου, συνεκροτήθη ἐν Παρισίοις συνέδριον τῆς «Καθολικῆς Ἐνώσεως διεθνῶν σπουδῶν», καθ' ὃ ἐξητάσθη τὸ θέμα: «ἡ μεταξὺ τῶν νέων ἐπιστημῶν ἀνεργία». Ὁ δομινικανὸς πατὴρ Dubois, ἀνακοινῶν ἀνασκόπησιν τοῦ ὅλου ζητήματος, εἶπεν, ὅτι χιλιάδες νέων προερχόμενοι ἐκ τῶν ἐργατικῶν τάξεων καὶ τῶν χωρικῶν ἐπιζητοῦν ἀνωτέραν μόρφωσιν, τὰ 25 οἱ δὲ τῶν πτυχιούχων ἀνά σὺμπασαν τὴν Εὐρώπην εὐρίσκονται ἀνευ ἐργασίας. Ἐν Γαλλίᾳ, ἐνφ' ἣ τῷ 1913 εἰς φετιγῆς ἀνελόγει εἰς 1,900 κατοίκους, σήμερον ἡ ἀναλογία εἶνε 1 ἐπὶ 600, καὶ ὀλιγοτέρα ἔτι. Μεταξὺ δὲ τῶν αἰτίων τῆς ἀνεργίας τῶν ἐπιστημῶν ἐσημειώθησαν ἡ ὥς ἐκ τῆς κρίσεως μείωσις τῆς προσφορᾶς ἐργασίας, ἡ ἐξέλιξις τῆς ἰσχυρῆς, ἡ συρρίκνσις τοῦ πλέμου κατὰ τῆς θέσεως ὑπὸ νέων, οἱ ἄνευ ἐφ' ἑκαστὸν ἀκόμη θὰ τὰς κατέχουν, ἡ νέα τάσις τῶν οἰκογενειῶν νὰ θέλουν νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τὰ τέκνα των ἐ-

λευθερία στάδια καὶ ὅπου ἀκόμη δὲν ὑπάρχει διέξοδος, ἡ τεραστία αἰτίαι τῶν διπλωματούχων κλ. Ὡς ἀποτελέσματα δὲ τῆς τοιαύτης καταστάσεως ἐπλήθον αἱ φυσικαὶ δοκιμασίαι, ἡ ἐκ τῆς παραταταμένης ἀνεργίας ἠθικὴ καταπτώσις, ἡ κοινωνικὴ διάσπασις μὲ τὰς εἰς ἐπαναστατικὰ κατὰ τὸ κοινωνικὸν καθιστώσας, ἐκλαμβανόμενου ὡς ἀντικατὰ νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν μόρφωσιν τῶν νέων κλ. Πρὸς Θεσσαλίαν τῆς καταστάσεως προτάθησαν διάφορα μέσα, ὅταν ἡ μείωσις ἐλυθησῶν τῶν ἀκαδημαϊκῶν σπουδῶν ὡστε νὰ ἀποβῶνται δυσχεροτέρα ἡ ἀπόκτησις πτυχίων, ἡ μείωσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας εἰς τὰς δημοσίας καὶ ἰδιωτικὰς θέσεις, ὁ ἐλεγχος ἐπὶ τῶν ἐν τῇ χώρα ἔχων ἐπιστημῶν, ἡ σύρεια γνωστοποιήσεως τῶν ἐν ταῖς ἀποικίαις κενῶν θέσεων, ἡ εὐρυσίαι τῶν σκοπῶν τῆς μέσης ἐκπαίδευσσεως ὡστε νὰ προσδίδεται μείζων τόνωσις τῶν ἀνθρωπιστικῶν μαθημάτων κατὰ τρόπον ἀποθροῦνοντα τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς νέους εἰς τὸ νὰ τρέφουν ἀλογιστοὺς ἐλπίδας εἰς τὰς μαγικὰς ιδιότητας τῶν πανεπιστημιακῶν πτυχίων, κλ.

Περὶ μεσοῦντα τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ἐπερωτῶθησαν αἱ συνεδρῖοι τοῦ ἐν Μόσχᾳ συνεδρίου τῆς κομμουνιστικῆς νεολαίας τῶν Σοβιέτ, ἐν τῷ ὁποίῳ συνεζητήθη, ὡς ἦτο ἐπόμενον, καὶ τὸ ζήτημα τοῦ κατὰ τῆς θρησκείας ἀγῶνος. Ὅταν κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Στάλιν ἐλέγθη ἐν τῷ συνεδρίῳ ὅτι ἐφεξῆς ὁ τέως ἀνοικτίμων καὶ βίαιος ἀντιθρησκευτικὸς ἀγὼν δεόν νὰ λάβῃ χαρακτηῖρα ὑπομονητικώτερας πεποιθῆς τῆς ρωσικῆς νεολαίας πρὸς ἀρνησιν τῆς θρησκείας, ἐξεδηλώθησαν δὲ ἀπόπειραι διαμαρτυρίας κατὰ τῆς τοιαύτης προτάσεως, ὁ γραμματεὺς τοῦ συνεδρίου ἀνέκραξεν: «Ὅτι εἶπεν ὁ Στάλιν δεόν νὰ ἐκτελεσθῆ ἀνευ ἀντιλογίας!»

Ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις ἄγγλος Ἐπίσκοπος, συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐν τῇ ἀγίᾳ πόλει διαφόρων ἐκκλησιῶν καὶ χριστιανικῶν κοινοτήτων, ἐπέτυχε παρὰ τῶν ἀγγλικῶν ἀρχῶν νὰ παραχωρηθῆ ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς πόλεως πρὸς ἐκτέλεσιν ἡμῶν προγράμματος ἐκ κοινῆς συμφωνίας καταρτισθέντος. Οὗτω κατὰ τὰς 5 μ.μ. τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα συνήλθον εἰς τὸν ραδιοφ. σταθμὸν οἱ θρησκευτικοὶ ἡγῆται, μεταδόθη δὲ τὸ εὐαγγέλιον τῆς Ἀναστάσεως εἰς ὅλον τὸν κόσμον πρῶτον λατινιστῶν ὑπὸ τοῦ λατίνου Πατριάρχου Barlassina, ὡς τοῦ ἀρχαιότερου ἐξ αὐτῶν, δεύτερον ἐλληνιστῶν ὑπὸ τοῦ ἐλληνικοῦ Πατριάρχου Τιμοθέου, εἶτα εἰς τὴν κλασικὴν ἀρμενικὴν ὑπὸ τοῦ ἀρμενίου Πατριάρχου, μεθ' ὃν κατὰ σειράν εἰς τὰς γλώσσας των εἶπον τὸ εὐαγγέλιον ὁ ἄγγλος Ἐπίσκοπος, ὁ κόπτης Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Σῆρος Ἐπίσκοπος καὶ ὁ ἄβυσσινὸς ἱερεὺς εἰς αἰθιοπικὴν, τέλος δὲ ἰθαγενεῖς ὀρθόδοξοις ἐνοριακοῖς ἱερεῦς ἀνέγνω τὸ εὐαγγέλιον ἀραβιστῶν. Ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης ἐσημειώθη ὅτι πρῶτην ταύτην φορὰν αἱ γλώσσαι συριακὴ, κοπτικὴ, αἰθιοπικὴ καὶ ἡ κλασσικὴ ἀρμενικὴ ἠκούσθησαν εἰς τόσον εὐρεῖαν ἀκτίνα, τὸ πρῶτον δὲ ἐπ' Ἰσῆς ἡ χριστιανικὴ Ἱερουσαλήμ ὠμίλησε πρὸς σὺμπαντα τὸν κόσμον κατὰ τὴν «βασιλίδα καὶ κυρίαν» ταύτην ἡμέραν. Ἄλλ' οὐχὶ ὀλιγώτερον ἐνδιαφερόντα ὑπῆρξεν καὶ ἡ τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἄγγλου ἐπισκόπου συνεργασία αὐτῆς πασῶν τῶν ἐν τῇ ἀγ. Πόλει χριστιανικῶν κοινοτήτων εἰς τοιαύτης φύσεως ὑπόθεσιν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκπομπῆς οἱ θρησκευτικοὶ ἡγῆται ἐξέφρασαν τὰς εὐχαριστίας των πρὸς τὸν ἄγγλον Ἐπίσκοπον, ἠυχῆθησαν δὲ ὅπως καὶ ἄλλαι παρόμοιαι ἀφορμαὶ κοινῆς συνεργασίας παρουσιάζωνται.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τε τὴν παρελθούσαν καὶ τὴν λήγουσαν ἐβδμάδα συνεθεύσα εἰς ἐπανειλημμένας τακτικάς καὶ ἐκτάκτους συνεδρῖας ἐμελέτησε τοὺς κειμένους ἐκκλησιαστικούς νόμους καὶ προέβη εἰς τροποποιήσεις τινὰς ἐπ' αὐτῶν ἐκ τῆς παύρας εἰλημμένας, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐπέλθῃ κανονικώτερα καὶ ἐπωφελεστέρα τῶν

νόμον τούτων εφαρμογή διαβιάσασα δὲ τὰ σχέδια τῶν τροποποιήσεων τούτων πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Θερησκευμάτων καὶ Παιδείας παρεκάλεσεν αὐτό, ὅπως υιοθετοῦν ταῦτα θέση ὑπ' ὄψει τῆς οἰκείας κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἵνα καταστῶσι νόμοι τοῦ Κράτους.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὴν παρελθούσαν Τετάρτην τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ διὰ μακρῶν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

— Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐπεσκέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Σοφοῦλης καὶ, ὡς Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῆς ἀναθεώρησης τοῦ Συντάγματος Ἐπιτροπῆς, ἐξήγησε τὰς γνώμας τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τινων αἰτήσεων αὐτῆς σχετικῶν πρὸς τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος.

— Ἐπίσης ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπεσκέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Βουλευτὴς Ἀθηνῶν κ. Θ. Τσάτσος καὶ συνεζήτησε μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος. Παρεκάλεσε δὲ τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὅπως παραστῇ ἐν τῇ σχετικῇ συνεδρίᾳ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἀναπτύξῃ τὰς γνώμας τῆς Ἐκκλησίας.

— Σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπεσκέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον καὶ ὁ κ. Α. Παπαναστασίου μέλος τῆς ἐπὶ τῆς ἀναθεώρησης τοῦ Συντάγματος Ἐπιτροπῆς.

— Ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆ προέτασι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου, ὅπως ἐκποιηθῶσι διὰ τακτικῆς πλειοδοτικῆς δημοπρασίας πέντε ἐλαιόδενδρα μετὰ χέρσου ἐκτάσεως 9 περῖπου στρεμμάτων ἐν θέσει Κάτω-Ἀμπέλια-Πλαισίου, τῆς ἰ. μονῆς Γηρομερίου, ὡς ἀπροσόδων.

— Ἐχορηγήθησαν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀδεια ἀπουσίας δι' Ἀθήνας διὰ λόγους ὑπηρεσιακούς δεκαήμερος τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως καὶ δεκαπενθήμερος τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Δράμας καὶ Φιλίππων, μηνιαία δὲ τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Λευκάδος καὶ Ἰθάκας διὰ Λουτροάκιον καὶ Αἰδηψὸν πρὸς λουτροθεραπείαν.

— Διὰ Β. Διατάγματος διορίσθη Πρωτοσύγκελλος τῆς ἰ. Μητροπόλεως Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ὁ ἱερομόναχος Ἀδφουστίνος Ν. Καντιώτης.

— Διορίσθη ἡγούμενος τῆς ἰ. μονῆς Ὁσίου Λουκά ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ὁ τέως τοιοῦτος ἀρχιμ. Προκόπος Λάμπρου, σύμβουλος δ' αὐτῆς οἱ ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος τῆς Μονῆς νομίμως ἐκλεγέντες ἱερόμ. Ἡσαΐας Βιέννας καὶ μοναχὸς Μιχαὴλ Οἰκονόμου.

— Ὡσαύτως διορίσθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς Νοτενῶν ὁ ἱερόμ. Ἰωαννίκιος Νεμαντιάνος ἀντὶ τοῦ παραιτησάμενου Ἀγαθαγγέλου Οἰκονομοπούλου, διορισθέντος ὡς συμβούλου αὐτῆς.

— Τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἀπὸ δύο ἡδὴ ἑβδομάδων τελοῦσι τὰς ἐτησίους αὐτῶν εορτάς ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν.

— Τῇ 24ῃ Μαΐου, Κυριακῇ, ἐτελέσθη ἐν τῷ ἰ. μητροπολιτικῷ ναφ. Λαμίας ἡ τελετὴ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῶν κατηχ. σχολείων. Κατ' αὐτὴν παρέστη ὁ σεβ. μητροπολίτης κ. Ἀμβρόσιος μεθ' ἅπαντος τοῦ ἰ. κλήρου τῆς πόλεως καὶ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν μαθητῶν. Ἀφοῦ ἐψάλλῃ ἡ δοξολογία καὶ τινὰ ὠραία ᾠσματα, τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ ἱεροκήρυξ τῆς ἰ. μητροπόλεως ἀρχιμ. Δανιὴλ Βασιλόπουλος, ὡς διευθυντῆς ὄλων τῶν ἐν τῇ μητροπολιτικῇ περιφερείᾳ λειτουργούντων κατηχητικῶν σχολείων, αἵτινα ἀνῆλθον κατὰ τὸ τρ. σχολικὸν ἔτος εἰς 25 κατώτερα καὶ 2 μέσα μετὰ τακτικῶς φοιτήσαντας μαθητὰς 1582, τονίας τὰ ἐκ τῶν κατηχ. σχολείων προερχόμενα καλὰ καὶ ἐκφράσας τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ κατανοηθῇ ἡ εὐεργετικὴ αὐτῶν ἐπίδρασις πρὸς ἀνάπλασιν τῆς πρὸς τὴν ὕλην φερομένης κοινωνίας. Μετὰ ταῦτα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης λαβὼν τὸν λόγον εἶπε τὰ κατὰλληλα τῇ περιστάσει καὶ ἠὺλόγησεν ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τοὺς τε διδάξαντας καὶ τοὺς μαθητὰς τῶν κατηχ. σχολείων. Ἐπικολούθησεν ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν ἀπαγγελία ὠραίων καὶ διδακτικῶν ποιημάτων, τὰ ὅποια κατηχηχάριστησαν

τοὺς παρισταμένους. Ληξάσης τῆς τελετῆς διενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ σεβ. θαυμάσιου ἀναμνηστικοῦ εἰκόνες εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ πολλοὺς παρευρισκομένους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΛΕΩΣ

Πρωτοβουλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀυστραλίας Τιμοθέου οἱ ἐν Σύδνεϋ ὀρθόδοξοι συγκροτήσαντες Γενικὴν Συνέλευσιν διεσκέφθησαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος κατὰ πόσον θὰ ἠδύνατο νὰ διατηρήσουν ἐφεξῆς τὸν θεσμόν τῆς Μητροπόλεως Ἀυστραλίας, αἰρομένου τοῦ μέχρι τοῦ νῦν ἀκαθορίστου καὶ ἀβεβαίου αὐτῆς χαρακτῆρος καὶ τῆς ἐκκρεμότητος τῆς ὑποστάσεως αὐτῆς, καθισταμένης οὕτω προβληματικῆς τῆς συντηρήσεως, τῆς νομιμότητος καὶ τῆς σκοπιμότητος αὐτῆς. Μετ' ἀνταλλαγῆν γνωμῶν ἀνεγνωρίσθη ὁμοφώνως ἡ ἐκ τῆς διατηρήσεως τῆς Μητροπόλεως μεγάλη θερησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ ὄφελεια διὰ τὸν ἀνὰ τὴν ἀχανῆ Ἀυστραλίαν δισκορπισμένον ἑλληνορθόδοξον πληθυσμόν, ἀπεφασίσθη δ' ὅπως συγκροτηθῇ ἀμέσως μικτὸν Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον ἀποτελούμενον ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν δύο ἐν Σύδνεϋ ἐκκλησιαστικῶν ὁργανώσεων, ἐνὸς ἐξ ἐκάστης τῶν ἐν Σύδνεϋ ἐκδιδομένων ἑλληνικῶν ἐφημερίδων καὶ ἐνὸς ἐξ ἐκάστης τῶν ἀνὰ τὴν Ἀυστραλίαν ἑλληνικῶν κοινοτήτων. Τὸ Συμβούλιον τοῦτο θὰ κανονίξῃ γενικὸν πρόγραμμα λειτουργίας τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἑλληνικῶν κοινοτήτων, ὧν θὰ ἀποτελῇ συνθετικὸν κρῖνον καὶ ἀνώτατον διαιτητικὸν παράγοντα διὰ τὰς τυχόν ἀναφορμένας διαφορὰς, θὰ διαχειρίζηται τὰ οἰκονομικὰ τῆς Μητροπόλεως, θὰ προβάληται περὶ ἀξιοπρεποῦς συντηρήσεως τοῦ Μητροπολίτου, περὶ μητροπολιτικοῦ οἰκῆματος καὶ γραφείου, καὶ περὶ ἐνισχύσεως παντός φιλανθρωπικοῦ, ἐθνικοῦ καὶ ἐκπαιδευτικοῦ ἔργου. Τὸ ὅλον πνευμὰ τῆς συνλεύσεως ὑπῆρξεν ἐνδείξις ἀφοσιώσεως μεγάλης πρὸς τὸν ῥέκτην ἱεράρχην.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ Σοβιετικὴ κυβέρνησις ἐξέδωκε νέας διατάξεις περὶ διαζυγίων ταῦτα ἐφεξῆς θὰ παρέχονται ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῇ βάσει δικαστικῆς ἐρεῦνης, δὲν θὰ ἀρχίζῃ δὲ ἡ σχετικὴ διαδικασία πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους ἀπὸ τῆς συνάψεως τοῦ γάμου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Κατὰ τινὰ στατιστικὴν ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς τῆς Ἀλβανίας ἀνέρχεται εἰς 350,000, ὧν 250,000 ὀρθόδοξοι καὶ 100.000 καθολικοί. Οἱ μουσουλμάνοι τῆς χώρας ἀριθμοῦνται εἰς 700.000. Ἡ Ἐκκλησία εἶνε κενωρὸς ἀπὸ τοῦ κράτους. Ἐθελπίσθη ὁ πολιτικὸς γάμος, τὰ θερησκευτικὰ δὲν διδάσκονται ἐν τοῖς δημοσίοις σχολείοις, ἡ ἐκκλησία σφόδρα πένεται καὶ ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς φέρεται ὑφιστάμενος τὸν κίνδυνον τῆς καθολικῆς προπαγάνδας, ζωηρῶς δρώσης ἐν Ἀλβανίᾳ. Οἱ καθολικοὶ ἔχουσι 200 ἱερεῖς καὶ 5 ἐπισκόπους. Αἱ ὀρθόδοξοι ἐπαρχίαι εἶνε 4 περιλαμβάνουσαι 384 ἐνορίας, τρεῖς ἐπαρχιακοὺς ἀρχιερεῖς καὶ 394 ἐνοριακοὺς ἱερεῖς, σφόδρα πνευματικούς. Ἐν Τυράννοις πρὸ τινων ἐτῶν ἰδρύθη ἱερατικὴ σχολή. Ὑπάρχουσιν 22 ὀρθόδοξοι μοναὶ μετὰ ὀλιγαριθμῶν μοναχῶν, λειτουργεῖ δὲ καὶ ἐκκλησιαστικὸν τυπογραφεῖον, ἐξ οὗ ἐκδίδεται τὸ δεκαπενθήμερον ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν «Kasha Ortodokse Shkriptare».

ΡΩΜΑ·ΓΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς ἐν τῷ Βατικανῷ ἐκθέσεως τοῦ παγκοσμίου καθολικοῦ τύπου (12 Μαΐου) ἡ Α. Α. ὁ Πάπας ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξ αὐτῆς ἀπουσίαν τῆς καθολικῆς φιλολογίας τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Γερμανίας εἶπεν: «Ἡ προσοχὴ ἡμῶν ἐπεστήθη εἰς δύο θλιβεράς ἀπουσίας, ὑπομνησκούσας ἡμῖν δύο μεγάλους λαούς· τὸν μὲν, ὅπου μῖσος ἀντίθεον κατέστρεψε καὶ τείνει ἀκόμη νὰ ἐξολοθρεύσῃ πᾶν ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν θρησκείαν, καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν καθολικὴν, ἀδυνατεῖ ὅμως νὰ ἀφανίσῃ τὴν ἀήτητον πίστιν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ θαυμαστὸν ἠρωϊσμὸν ὁστις καθ' ἐκάστην προσθέτει ἐνδοξα κεφάλαια εἰς τὸ μαρτυρολόγιον· τὸν δὲ, ἕνα λαόν, ὅστις εἶνε γνωστὸν πόσον εἶνε προσφυλῆς εἰς ἡμᾶς· ἐκεῖ, παρὰ πᾶσαν δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν, χάρις εἰς μίαν τεχνικὴν σύγχυσιν μεταξὺ θρησκείας καὶ πολιτικῆς, ἡ ὑπαρξίς καθολικοῦ τύπου μετὰ αὐτοῦ θεωρεῖται ἀνεπιθύμητος.

— Ἐπὶ τῇ αὐτῇ εὐκαιρίᾳ ὁ Πάπας ὠμίλησε μετὰξὺ ἄλ.

λων και περι των από του κομμουνισμού κινδύνων και περι των σχέσεων εκκλησίας και κράτους. «Ο μεγαλύτερος και μάλλον διαδεδομένος κίνδυνος είναι βεβαίως ο κομμουνισμός—είπεν ο Πάπας—καθ' όλας του τας μορφάς και τους βαθμούς. Δεν υπάρχει τίποτε το οποίο να μη απειλήται, να μη πολεμηθή και εκ του εμφανούς και εκ ένεδρας: ή αξία της προσωπικότητας, ή ιερότης της οικογενείας, ή τάξις και ή ασφάλεια των συγκοινωνιών, και, υπέρ πάντων, ή θρησκεία. Η φύσις και ή έκτασις του κινδύνου απέδειχθη εκ των γεγονότων ήδη εν Ρωσία, Μεξικώ, Ισπανίᾳ, Ουραγουάη και Βραζιλίᾳ...» Περι δε των σχέσεων εκκλησίας και κράτους ο Πάπας εἶπεν: «Οἱ ἀντιθέμενοι πρὸς τὴν ζωὴν και δράσιν τῆς Ἐκκλησίας ἢ παρακωλύοντες τὴν πλήρη και ἐλευθέραν αὐτῆς ἀνάπτυξιν ἀρνούνται τὴν πολὺτιμον συμβολὴν τὴν ὁποίαν μόνῃ ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ εἰσφέρει εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, εἰς τὴν ἀληθῆ εἰρήνην και τὴν κοινὴν εὐημερίαν. Διὰ τῆς συμβολῆς τῆς ταύτης ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐξεδήλωσε τάσεις σφετερισμῶν πολιτικῆς φύσεως. Τοιαῦται αἰτιάσεις διατυπώονται σήμερον κατ' αὐτῆς ἐν ἀντιθεσει πρὸς τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ δημιουργήσουν εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν παντοειδεῖς δυσχερείας και νὰ ἠμποδίσουν τὴν εὐεργετικὴν τὴς ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς νομοθεσίας, τῆς οἰκογενείας, τῶν σχολείων, τοῦ τύπου, τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν σφαιρὴν δράσεως ἧς ἀνήκει εἰς τὸ κράτος και διδάσκει τὸν πρὸς αὐτὸν σεβασμὸν ἀδυνατῶν ὅμως νὰ δεχθῆ ὅτι ἡ πολιτικὴ ζωὴ εἶνε ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς ἠθικῆς, και δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ τῆς Ἰερουσολῆς, ὅστις διέταξεν αὐτὴν νὰ ὑπερασμῆται τῆς ἠθικῆς διουδιότητος εἰσερχομένη ἢ πρὸς νὰ εἰσεέλθῃ...»

—Ἐκ στατιστικῆς τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ τελευταίων ἀνωμαλιῶν πληροφοροῦμεθα, ὅτι κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου ἐν ὅλῃ τῇ Ἰσπανίᾳ ἐληστεύθησαν και καταστράφησαν 36 ναοί, παρεδόθησαν εἰς τὸ πῦρ 106, και ἐβεβηλώθησαν παντοσεξάκως 66. Ἐν μόνῃ τῇ Μαδρίτῃ ἐπυρπολήθησαν 5. Ἐπυρπολήθησαν ἐπ' ἴσης και ἡ μὲν τῶν φραγκισκανῶν και τὰ παρ' αὐτῆ ὅσο θρησκευτικὰ σχολεία.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΩΜΕΝΩΝ

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς ἐν Ἀμερικῇ Πρεσβυτεριανῆς Ἐκκλησίας ἀπέλυσεν ἀγκύλιον διαδήλωσάν ὅτι ἀναγνωρίζει τὸς χειροτονίας τὰς γενομένας ἐν ταῖς ἐπισκοπικαῖς ἐκκλησίαις ὡς ἐξ Ἰσού ἀποστολικὰς, καθολικὰς και ἱστορικὰς και ἐχούσας ἕνα τὸ αὐτὸ κῆρος ὅπως ἔχουσιν αἱ χειροτονίαι τοῦ πρεσβυτεριανοῦ συστήματος. Οἱ πρεσβυτεριανοὶ ἐλπίζουν ὅτι κατὰ τὸ ἐν Ἐδιμβούργῳ συνέδριον τοῦ 1937 ἡ ἄγγλικανικὴ Ἐκκλησία θὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ κῆρος και τῶν ἰδιῶν τῶν χειροτονιῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἰωακείμ Ἰβηρίτου Ἠγουμένου τῆς ἱ. Μονῆς Βλατσῶν, Ἀόχος εἰς τὸ μνημόσυνον Καυταντζόγλου, Θεσσαλονικῆ Γύμ. Νικολαΐδου.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Σέρων Τήνου Ἀνδρου Κέας και Μήλου

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν και ἐφημεριῶν και Γ.Α.Κ.Ε. κλπ.» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἐχοντας τὰ προσόντα νὰ καταλάβωσι τὰς χρευσούσας θέσεις τακτικῶν ἐφημεριῶν τῶν ἀκολουθῶν ἐνοριῶν: 1) ἱ. ναῶν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτήρος Ἐβρουπόλεως Σέρων, 2) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Καταστροφῆς) Ἀποικίων Ἀνδρου, 3) ἁγίων Πάντων Ἀηδονίων Κορθίου Ἀνδρου, 4) ἁγίας Παρασκευῆς Ὀπίσω—Μερίδος Ἀνδρου, 5) Γενεθίου τοῦ Σωτήρος Μπρειακῶν Ἀνδρου, 6) Εἰσοδίων Θεοτόκου Πανγιώσεων Ἀνδρου, 7) ἁγίου Νικολάου Γαυρείου Ἀνδρου, 8) ἁγ. Ἰωάννου Θεολόγου Κατακόλου Ἀνδρου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ γραμμεῖον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ 83ου

αρθρου τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου ὁριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων, διὰ τὰς ὡς ἄνω ἐφημεριακὰς θέσεις. Ἐν Ἐβρουπόλει Σέρων τῇ 17 Μαΐου 1936. † Ὁ Σέρων κλπ. Φιλόστεος.

Ἱ. Μητρόπολις Αἰτωλίας και Ἀκαρνανίας.

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων ἐφημεριῶν πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Μαχαλά—Παρμφίας, 2) Σηρακίης—Βάλτου, 3) Κουδουνίου, 4) ἁγίου Νικολάου—Ἀετοῦ, 5) Κάτω—Προσπορῆς Παμφίας, 6) Κομπεθέων—Βάλτου, 7) Θεριακίου Βάλτου, 8) Ζηλιμῆ—Βάλτου, 9) Ταξιάρχου—Παρμφίας, 10) Κοσμητῶν Τριχωνίας και 11) Μουσούρων, καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας και ἐχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 5439 προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως μέχρι τέλους Ἰουλίου ἕ. ἕ. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὴν σχετικὴν αἰτησὴν μετὰ τῶν ναυμισμένων πιστοποιητικῶν αὐτῶν. Μεσολόγγιον τῇ 23 Μαΐου 1936. † Ὁ Αἰτωλοακαρνανίας Ἱερόθεος.

Ἱ. Μητρόπολις Δημητριάδος.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 ἀρθρ 81 (περὶ ἐνοριακῶν ναῶν και ἐφημεριῶν κλπ.) προσκαλοῦμεν τοὺς ἐχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενα προσόντα και βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ὁργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημεριῶν τῶν ἐξῆς ἐνοριῶν: 1) Τιμίου Προδρόμου Ἀνακασιά, 2) Εἰσοδ. τῆς Θεοτόκου Ἄνω Βόλου 3) ἁγίων Ἀναργύρων Πορταριάς 4) ἁγ. Γεωργίου Νηλείας 5) ἁγ. Παρασκευῆς Καλαμακίου 6) ἁγ. Γεωργίου Ἀνατολῆς, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσίευσέως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ γραμμεῖον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ ὡς εἰρηται νόμου δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων διὰ τὰς ὡς ἄνω ἐνορίας.

† Ὁ Δημητριάδος Ἰωακείμ.

Ἱ. Μητρόπολις Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 5439 νόμου κωδικ. περὶ ἐνοριακῶν ναῶν και ἐφημεριῶν καλοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἐχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὁριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικῶν ἐφημεριῶν τοῦ ἐν Κοντζαβαζαῖνῃ ἱ. ναοῦ ἁγ. Γεωργίου ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου ὁριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυσθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τοῦ ὡς ἄνω ἱ. ναοῦ. Ἐν Δημητσάνῃ τῇ 11 Μαΐου 1936. † Ὁ Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Προκόπιος.

Ἱ. Μητρόπολις Ναυπакτιῶν και Ἐβρουτανίας.

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἐχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περὶ ἐνοριῶν και ἐφημεριῶν κλπ.» ὁριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσι τῇ καθ' ἡμᾶς ἱ. μητροπόλει τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ εἰρημένου νόμου ὁριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων ἱερέων τῆς χρευσούσης ἐνορίας Ἀνιάδος τῆς ἐπαρχίας Ἐβρουτανίας. Ἐν Ναυπάκτῃ τῇ 2 Ἰουνίου 1936. † Ὁ Ναυπακτίας και Ἐβρουτανίας Γερμανός.

Ἱ. Μητρόπολις Χίου

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει ὅτι ἐκενήθη ἀπὸ πολλοῦ ἡ ὁργανικὴ θέσις ἐφημεριῶν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου Πετροκομίνου Κάμπου τοῦ δήμου Χίου καλοῦμεν πάντας τοὺς ἐχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ περὶ ἐνοριῶν νόμου 5439 απαιτούμενα προσόντα και βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἀνω ἐφημεριακὴν θέσιν ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσίευσέως τοῦ παρόντος ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ὅλα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ νόμου 5439 ὁριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα. Ἐν Χίῳ τῇ 2 Ἰουνίου 1936. † Ὁ Χίου Ἰωακείμ.